

Benvolguda Sra. Esther Vera,

Permeti que em presenti. Sóc en Joan Oller Badia. Vaig néixer i visc a Barcelona. Sóc vidu des del 18 d'abril passat, a conseqüència de la Pandèmia. La meva estimada esposa, la finada Maria Rosa, i jo teníem la mateixa edat: 85 anys.

Acompanyen a aquesta missiva, unes pàgines on s'hi relaten fets que succeïren des de l'ingrés de la Maria Rosa en una Residència per a persones grans (en la narració s'especifica el motiu del seu ingrés).

Penso que és obligat per part meva difondre públicament els fets que es produïren i com es produïren, perquè la meva esposa, la Maria Rosa, igual que centenars i centenars d'interns/es en Centres Geriàtrics de Catalunya, foren sacrificats pel "delicte" de tenir més anys que els altres. A la meua manera de veure les coses, allò va ser un fet condemnable que mereix el qualificatiu corresponent. L'origen de tot plegat estava en que les Residències no estaven preparades, i segueixen sense estar-ho, per atendre per cap concepte els interns/es que s'havien contagiats de l'anomenat "coronavirus". El personal que hi treballava no estava qualificat ni disposava de medicació ni lenitius (a més allargar, tindrien algunes capsos de paracetamol). Pel que fa al material de protecció, ni mascaretes.

Tenint en compte que normalment els hospitals en d'altres moments es podrien fer càrrec d'algun intern/a que emmalaltís en algun dels Centres, ara no els era possible d'admetre per tenir tots els llits ocupats i amb escreix. La situació era angoixant. I, el llavors President de la Generalitat de Catalunya va decidir donar a les Residències un cop de mà, que no cap ajuda. Valent-se de la TV, va suggerir: (paraules textuals) "si tenim un sol llit disponible i se'ns presenten dos malalts, un jove i l'altre gran, el llit serà forçosament pel jove" Més clar l'aigua. Per si no n'hi havia prou amb el primer despropòsit, reblà el clau: "a la vida sempre hi ha moments en que és necessari el sacrifici". Com a frase queda bé, però cal fer-se una pregunta: Qui i quants han de fer el sacrifici?

Les paraules del President foren perfectament interpretades per les direccions de les Residències, sentint-se autoritzades a decidir el què fos, amb la finalitat de solucionar "el seu problema". El confinament havia vingut a resoldre el que sinó hauria estat un obstacle. I és que els familiars dels interns/es, tenien vetat travessar la porta d'entrada als Centres, per tant, ningú aliè podria presenciar què s'estava fent i, en conseqüència, no hi hauria testimonis. Actuarien impunement.

Es va començar per fer una selecció entre les persones de més edat, prescindint del seu estat físic. Pel que fa als contagiats, s'escolliren els que tenien un pronòstic menys favorable. A tots ells se'ls va ubicar separats de la resta ja que tindrien un règim especial.

La primera mesura que afectaria als "escollits" fou la supressió de tots els medicaments i pal·liatius que se'ls havia prescrit per a cada dolència. No es feia res per evitar l'augment de la temperatura corporal, se'ls administraven sedants per mantenir-los assossegats i es defugia de la ingesta de líquids. Per ajudar a rematar la feina, se'ls deixava totalment desassistits. Amb tot plegat, el coronavirus, conegut més tard com a COVID19, acabava ràpidament amb la vida d'aquelles persones indefenses i desvalgudes, provocant una riuada de víctimes, fet que va obligar a ajornar els enterraments en cementiris, durant uns quants dies.

Es fa difícil d'entendre que, en ple segle XXI en un país europeu, es practiquin amb tota normalitat fets tant ignominiosos com els que acabo de referir-me, que atempten resoltament els tant ponderats DRETS HUMANS, al decidir que més de 4.000 persones entre les que hi compto la meua esposa Maria Rosa, se'ls destinava a una mort fredament programada.

Algú va esgrimir els DRETS HUMANS dels condemnats, mentre uns altres humans els anaven empenyent fins a col·lisionar amb la COVID19, a la que legítimament se la podrà

responsabilitzar de totes aquelles morts, i més que en vindrien! Les actes de defunció dels interns/es així ho reflecteixen.

Mentre es consumien les llargues hores d'agonia, allunyats de l'escalf dels seus, ningú no va pensar amb els DRETS HUMANS d'aquelles persones?

A vegades sembla com si els DRETS HUMANS només tinguin vigència per algú o alguns en concret. Deu ser que els altres no tenim DRETS o és que no som HUMANS.

No vull abusar de la seva amabilitat i crec gaire bé necessari posar fi a aquesta missiva. Disculpi'm l'excessiva extensió però he procurat facilitar-li el major nombre de detalls de què dispo per la seva millor informació sobre uns fets amb els quals he compaginat el relat adjunt.

Tinc la impressió que l'eliminació de persones sobreres, tirant pel camí del mig, han passat desapercibudes pel gran públic. No trobo altra explicació, per que quan ho he comentat amb persones que suposava assabentades del tema, la seva resposta ha estat invariablement: "si, si ... ja se sap..." Doncs no senyor, no se sap, i convé que se sàpiga"!!!